

Τοι πειραταί

Λουδοβίκου Μπουσενάφ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Από την άλλη μεριά όμως, ο Καπούν δεν μπορούσε ν' αποφασίση νά εγκαταλείψη, ώστε κατάρθωσε νά τον πείσι.

ψη για πάντα τ' αγαθά πλάσματα που τόν είχαν περιμαζέψει όταν πέθαινε τής πείνας και τόν έκαναν δικό του.

Μερικά λόγια του νεαρού γαϊδουρολάτη νίκησαν τους τελευταίους διαταγμούς του 'Υθόν Κερμπεγέλ ή Καίπουν. Ο Νήν Μάκ Νάυτ ανέπτυξε στο λευκό άγριο επιχειρήματα τόσο ακλόνητα, ώστε κατάρθωσε νά τον πείσι.

Ο 'Υθόν κατάγλωμος, με τά μάτια γεμάτα δάκρυα, έφριξε ένα στερνό βλέμμα στον όμιλο τών ίθαγενών, άνοιξε τά μπράτσα του, σάν νά ήθελε νά τους κλεισι ήλιους μέσα στην άγκυλιά του, έπειτα άρπάζοντας τó μπουμεράγκ του, τó έσπασε στά δυό με μί' απότομη κίνηση και πέταξε τά κομμάτια του στο έδαφος, φωνάζοντας με τσακιομένη φωνή :

—'Εδώ πέθανε ο Καίπουν!
"Έπειτ' από μιά ώρα, τó κάρρο έμπαινε μέσα στο σταθμό του Σάντχουστ μ' ένα γερανό τοποθετημένο άπάνω σ' ένα φορτηγό βαγόνι. Όλοι τότε μπήκαν στο τραίνο, τó όποιο ξεκίνησε για τή Μελβούρνη.

Δυό μέρες τώρα, ο Άμερικανός πειρατής Χολλινταΐ είχε βυθιστή στη συνθισμένη του σιωπή. Δεχόταν ευχαρίστως τς περιποιήσεις τού γιατρού Λαμπεριέρ, ο όποιος, για δεκάτη ίσως φορά, θεράπευε τς πληγές που είχε άνοιξει ο 'ΐσος, μά δεν πρόφερε ούτε λέξή σχετικώς με τήν πρόταση που είχε κάνει στους Γάλλους.

Αυτή ή άδιαφορία, πραγματική ή προσποιητή, άνησυχούσε πολύ τους τελευταίους, οι όποιοί άπορούσαν πώς ο άρχιπειρατής Μπουσακάρν ή οι συνένοχοί του δεν είχαν κάνει καμμιά άπόπειρα για νά πάρουν πίσω τó θησαυρό. Έφταναν μάλιστα μέχρι τού σημείου ν' αναρωτιούνται μήπως είχαν άκολουθήσει έσφαλμένα ίχνη, μήπως είχαν πέσει θύματα καμμιάς φριχτής κωμωδίας και μήπως τέλος τά βαρέλια δεν περιείχαν τά θησαυρό τών ληστών.

Μά όχι. Ο Φρικέτος, μιά μέρα, είχε άνοιξει στο καθένα άπ' αυτά ένα μικρό άνοιγμα, κι άπ' τήν καθεμιά είχε τρέξει λίγη χρυσόσκονη, που πιστοποιούσε θαυμάσια τήν αθθεντικότητα του περιεχομένου Πώς λοιπόν μπο-

ρούσε νά συμβιβάση κανείς αυτό άπελπιστικό φλέγμα τού Χολλινταΐ με τó ένδεχόμενο πώς ήταν χαμένη όριστικά πειά για αυτόν ή κολοσσιαία εκείνη περιουσία κι' ότι θά παρεδίδετο στη δικαιοσύνη ;

Έτσι ο 'Αντρέ, ο δόκτωρ, ο Μπουαλώ, ο Φρικέτος, ο Πιέρ-λε Γκάκ κι' αυτό ο Μαζεστέ ακόμα είχαν διπλασιάσει τήν επιτήρησή τους, με τήν έλπίδα ν' άκούσουν μιά λέξη, ν' άντιληφθούν μιά κίνηση, μιά ένδειξη, όσο ασήμαντη κι' άν ήταν, που θά τους επέτρεπε νά πιστοποιήσουν πώς οι αιχμάλωτοι τους βριεκόντουσαν σέ συνεννοήσεις με τους έλευθέρους φίλους του.

Μά ο κόπος τους πήγε χαμένος. Ούτε ο Χολλινταΐ, ούτε ο ξενοδόχος, ούτε ο Σάμ Σμιθ έκαναν τήν παρακμηρή όποτη κίνηση. Διατήρησαν όλοι τους με τής άφιξέως τους στη Μελβούρνη μιά ψυχραιμία όφάνταστη.

Τή στιγμή που τó τραίνο έμπαινε στον τεράστιο σταθμό τής Αυστραλιακής αυτής μεγαλουπόλεως, ο Σάμ Σμιθ διέκοψε έπιτέλους τή σιωπή του και έλεπε, άπειθυβύνητος προς τó Φρικέτο :

—Τζέντλεμαν, θά παραδεχτήτε, όποθέτω, ότι δεν ήμουν ένδοχλητικός σύντροφός σας σ' αυτό τόν δρόμο ή ή παρουσία μου μέσα στο κάρρο, καθώς και τó παλιό που είχα ύψώσει, σάν σημάδια στην κορυφή του, σάς προφύλαξαν από δύο άρθετες συναντήσεις..

—Δέν θά μου ήταν καθόλου δύσκολο—και θά συμφωνήσετε όποθέτω κι' έσες σ' αύτε, νά ενεργήσω ώστε νά παρουν' αστούν έξάφνια μπροστά σας καμμιά έκαστητή λησταιά, τών όποιων ή εμφάνισι δέν θά ήταν καθόλου ευχάριστη για σάς..

—... και για σάς έπίσης, μίστερ Σμιθ! τόν διέκοψε ο Φρικέτος. Γιατί, με τήν παρακμηρή όποτη κίνηση που θά βλέπαμε, θά σάς σκοτώναμε.

—Έστω. Πάντως σάς άκολουθήσα έκουσίως. Τώρα δέν έχετε πειά νά φοβηθήτε τίποτε άπ' τους ληστές. Βρισκόμαστε σέ μιά πολιτισμένη πρωτεύουσα με 500.000 κατοίκους. Θά είχατε λοιπόν τήν καλωσύνη νά μ' αφήσετε τώρα νά φύγω.

Οι πέντε φίλοι κύττάχτηκαν για μιά στιγμή. "Έπειτα ο 'Αντρέ έλεπε :

—Έσώσατε άλλοτε τή ζωή τού θετου μου άδελφού, τού Φρικέτου. Είσαστε έλευθέροι. Φυραγέτε! Ξοφλάμε!..

Κι' ο Σάμ Σμιθ έξάφανίστηκε τή στιγμή που τó τραίνο σταματούσε, άφου προηγουμένως έλλαξε ένα άλλόκοτο βλέμμα με τó Χολλινταΐ, ο όποιος χαμογελούσε σατανικά.

—Και τώρα, έξακολούθησε ο 'Αντρέ, οι δυό μας τώρα, μίστερ Χολλινταΐ! Πι σκοπεύεις νά κάνης ; Θέλεις νά μās άποκαλώσης τούς συνεινόχους σου ; Έτσι μόνο ύπάρχει έλπίς νά σώσης τή ζωή σου..

—Όχι, άπάντησε ο πειρατής.
—Καλά. Τότε σέ ευό άρες θά βρισκεσαι στή φυλακή κι' ο θησαυρός θά κατακαυθή.

—Όπως βέλετε.

Χαρίς νά χάση στιγμή, ο 'Αντρέ διευθύνθηκε στή κατοικία του γενικού Δικαστού τής Μελβούρνης, έπέτυχε άμέσως άκρόσας κι' είχε μαζί του μιά συνουμία, ή όποια βάστηξε πολύ όρα.

Ο δικαστής, άφου άκουσε με τή μεγαλειότερη προσοχή τή λεπτομερή αφήγησι αυτής τής μυστηριώδους όποθέσεως, άφου καταποπίστηκε για τή δράσι τών πειρατών τής Ήρας και τής θαλάσσης για τούς άγώνες και τς έλπίδες, τς τόσο συχνά διαμειθυθείες αυτών που τους καταδικάσαν μ' ένα τόσο άδυσώπητο μίσος, κούνησε θλιβερά τó κεφάλι του.

—Φοβόμαι πολύ, κύριε, έλεπε στον 'Αντρέ, ότι παρ' όλη τήν έπιδειξίτητα που δείξατε έσεις κι' οι σύντροφοί σας, παρ' όλη τήν άνδρεία σας, ένεγλαστήκατε τήν τελευταία στιγμή..

—Όσο για τόν Άμερικανό Χολλινταΐ, θά τιωρωθή όπως τού άξίζει. Μά τó μαρτύριο αυτού τού άθλιού θά σάς έσαναδώσθ τó παιδί, τή νέα κόρη που σάς έκλεψαν οι πειραταί ;

—Έκτός αυτού, είστε βέβαιος ότι τó περιεχόμενο τών βαρελιών που ύπάρχον στο βάθος τού όρυχείου τής λίμνης Τύρελλ ήταν χρυσάφι ;

—Πάντως, κύριε, βασιστήτε στήν πιό θερμή μου ύποστήριξι. Σέ όποιαδήποτε ώρα τής ήμέρας ή τής νύχτας, θελήσατε νά μου άνακωνίσετε τίποτε, ή ή πόρτα τού σπιτιού μου θά εινε άνοιχτή για σάς.

Ο παλαιός και πειραμένος Άγγλος δικαστής δέν είχε γελαστή σ' αυτά που έλεπε. Γι' αυτό, όταν σέ λίγο άνοιχτηκαν μπροστά του τά βαρέλια, είλαν όλοι κατάπληκτοι και συντετριμμένοι, ότι δέν περιε'χαν, παρά μόνο μολύβι. Μά, χάρις σέ μιά διαβολική ποιηρία από τήν όποία είχαν ένεγλαστή κι' οι ήρωές μας, κάθε βαρέλι είχε διπλό πάτο, μέσα στον όποιο ύπρχε μιά έλαφριά ποσότη χρυσόσκονης. Έτσι ο Φρικέτος, όταν τρύπησε τά βαρέλια, είδε νά βγαίνει άπ' αυτά χρυσόσκονη.

Ο κ. 'Αντρέ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΩΝ ΧΡΥΣΩΝ ΚΑΜΠΟΥ

Αυτή η άπατη έκμηδένιζε με μιάς δλες τις ελπίδες τών δυστυχι-
ομένων ηρώων μας. Μιά τυχαία μάλιστα σύμπτωσης τούς έδεν
ξε σε λίγο πόση ήταν ή έκταση της καταστροφής.

Έκοιτάξομερες Άφρες μετά τη συνομιλία του Άντρέ με το
γενικό δικαστή, ό φρικέτος άπελπισμένος, μά όχι συντριμμένος,
πλανιόταν στην προκυμιάς, ζητώντας μιά στιγμή άπαχολήσε-
ως από τις δυσάρεστες σκέψεις του μέσα στην κίνησι του λι-
μανιού.

Σε κάποια στιγμή, συνάντησε κάποιον από τούς παλιούς
συντρόφους του τής άτυχίας, τότε πού κι' ό ίδιος ό ήρωας μας,
πεθαινότας τής πείνας, δούλευε στο ξεφορτωμα τών καραβι-
ών. Αυτός ό άνθρωπος κύτταζε με μιά παράδοξη έπιμονή τό έ-
δαφος πού ήταν μαυρισμένο από την καρβουνόσκονη.

— Έ, έσύ είσαι, Μπίλ; φώναξε ό φρικέτος. Τι διάβολο κυτ-
τάς εκεί, παλιέ μου σύντροφε;

— Νά, κύτταζε καί μόνος μου! τού άπάντησε ό Μπίλ, άφο
τού έσφιξε δυνατά τό χέρι.

— Διάβολε! έκανε ό φρικέτος, άπάνω στο κάρβουνο βλέπω ά-
χάρια από χρυσόσκονη.

— Έχεις δίκιο. Άν τά τριάντα θαρέλια τά όποια φόρτωσα σ'
αυτό τό δώραό βαπόρι πού σηκώνει τώρα την άγκυρά του, εί-
χαν τό καθένα μιά τρύπα όπως εκείνο από τό όποιο ξεφυγε αυ-
τή ή χρυσόσκονη, θα μπορούσε μιά καθαρίζοντας δλες τις πλα-
κες έδώ πέρα, να μαζέψω μιά μικρή περιουσία.

— Τριάντα θαρέλια! έκανε ό φρικέτος σάν χαμένος. Τά φόρ-
τωσε σ' αυτό τό καράβι πού φεύγει... Τριάντα θαρέλια γεμάτα
χρυσάφι... Χίλιοι κερανοί... Τά καταλαβαίνω τώρα δλα!

— Έπειτα, αφήνοντας τον Μπίλ κατάπληκτο, ώρμησε σάν τρελ-
λος προς την πόλι, πήδηξε σ' ένα άμάξι, έτρεξε στο ξενοδοχείο
πού έμεναν κι' ώρμησε σάν άνεμοστρόβιλος στο δωμάτιο πού
βρισκότουσαν συγκεντρωμένοι οι φίλοι του.

— Τήν πάθαμε!... Τήν πάθαμε σάν πρωτόπειροι!... φώναξε.
Μάς έπήραν τό χρυσάφι καί μάς άφησαν τό μολύβι.

— Ένώ ό Σάμ Σμιθ, ό Χολλινταύ κι' ό ξενοδόχος μάς πα-
ρέσαν σ' ένα ψεύτικο ίχνος καί ριφοκινδύνευαν τά τομάρια
τους για να μάς κάνουε να πιστέψουε μετá συνωδέαμε τό θη-
σαυρό τών ληστών της Αυστραλίας, ό πραγματικός θησαυρός
πάθηκε άμέσως μετά την άναχώρησι μάς από τούς συνενόχους
των, οι όποιοι μάς παρακολουθούσαν βήμα προς βήμα... Έμείς
πάλι, νομίζοντας ότι είμαστε κύριοι του θησαυρού, ούτε μιά
στιγμή σκεφτήκαμε να γυρίσουε να κυττάσουε πίσω μάς.

— Κατάρτα! τον διέκοψε ό Μπουαλό. Τώρα πρέπει να ξεναρ-
χίσουν πάλι άπ' την άρχη, άφο τό διάβολοκάραβο τους με τό
χρυσάφι, έφυγε πειά άπ' τό Μελθούφι.

— Πάντως, κρατάμε τον Άμερικανό. Πρέπει να κατορθώσουε
να τού έπι- τώσουε καμιά όμολογια, άλλωθις θα τον βάλου-
με να πληρώσει για δλους...

— Ένα γκαρσόνι του ξενοδοχίου παρουσιάστηκε εκείνη τη στυ-
γη, φέροντας σ' ένα δίσκο ένα φακέλλο με τδνομα του κ.
Μπουαλό. Η έπιστολή αυτή προερχόταν από τό γενικό δικαστή
κι' έγραφε τά έξης:

«Ό Χολλινταύ έδρατέευσε από τη φυλακή του. Έφυγε μαζί με
τον δεσποφιλιάκα του Έλάτε να λάβουε τά μέτρα μάς».

XV

Ο ΕΠΙΚΗΔΕΙΟΣ ΕΝΟΣ ΑΤΜΟΠΛΟΙΟΥ.—Η ΕΠΑΝΕΜΦΑΝΙ-
ΣΙΣ ΤΟΥ ΜΙΣΤΡ ΧΟΛΛΙΝΤΑΙ-Υ.—Ο ΑΝΤΡΕ ΜΙΛΑΕΙ
ΠΕΡΙ ΧΡΥΣΟΥ ΚΑΙ ΑΓΧΟΝΗΣ.—ΠΟΛΕΜΟΣ ΜΕ ΚΑΝΟΝΙΑ
ΚΑΙ ΜΕ ΣΤΕΡΛΙΝΕΣ.—ΤΟ ΑΓΓΛΙΚΟ ΘΩΡΗΚΤΟ «ΚΕΡΒΕ-
ΡΟΣ».—ΜΙΑ ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΦΡΙΚΕΤΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΜΑ-
ΖΕΣΤΕ.—ΔΥΟ ΑΡΧΑΡΙΑΙ ΔΥΤΕΣ.—ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΥΠΟΓΕΙΟ
ΣΠΗΛΑΙΟ.—ΜΑΤΖΕ!...—ΠΩΣ ΝΑ ΦΥΓΟΥΝ;—Η ΤΟΡΠΙΛ-
ΛΗ.—Ο ΕΞΙΛΑΣΜΟΣ

Δυό κανονιοβολισμοί άντήχησαν σχεδόν συγχρόνως. Η φω-
τιές τους τρύπησαν τό σύννεφο του καμινού, πού διαλύθηκε
άργά, κι' έπειτα ακούστηκε τό στριφογύρισμα τών δόδιδων,
πού γλυστρούσαν στα στρώματα του άέρος.

Ό Πιέρ λά Γκάλ, πού είχε παρακολουθήσει σάν έρασιτέ-
χνης τη σκόπευσι τών δυό κανονιών του Βόλθιτς, κούνησε έπι-
δοκιμαστικά τό κεφάλι του.

Μακρυά, φαινόντουσαν πάνω άπ' τά κύματα του στενεύ του
Τορρέλ, ή πρύμη καί τά ξάρτια ενός ώμορφου καραβιού πού
χρησίμευε ως στόχος στα τρομερά κανόνια.

— Φτωχή «Κονκόρτια! είπε ό Πιέρ στον Άντρέ, ό όποιος έ-
ξέταζε τον όρίζοντα μ' ένα κυάλι. Δέν άείζε τον κόπο να σε
άποσπάσουε άλλοτε από τούς πειρατάς της Βόρνεο για να σε
καταστρέψουε σήμερα.

—Τι να γίνη, μάστρο Πιέρ: Τά καράβια είνε σάν τούς άν-
θρώπους. Πήρε πάλι τον άσχημο δρόμο... Καί οι άλλοι πυροβο-
ληται άνέλαθαν να τη σιγυρίσουν όπως τής άείζει...

— Δυό νέοι κανονιοβολισμοί άντήχησαν συγχρόνως.

— Περύφημα! έκανε ό φρικέτος, ό όποιος είχε πάρε τό κυά-
λι. Πέτυχαν κι' οι δυό τό στόχο τους... Άνοιξαν μιά τεράστια
τρύπα στο καράβι... "Ω!... "Ω!

—Τι είνε λοιπόν;

— Άπλοστάσα, τό καράβι βουλιάζει...

Πράγματι, μιά έκρηξις άντήχησε κι' έπειτα είδαν μακριά
μιά βροχή από συντριμματα να ύψώνεται στον άέρα, να πέ-
φη πάλι στη θάλασσα.

Οι πυροβοληται καί τό πλήρωμα ξεέσπασαν τότε σ' ένθουσι-
ώδες ζητωκραυγές.

Πιο πέρα, δυό άνδρες με τό περιστρόφο στο χέρι, φύλαγαν
ένα ύπακείμενο, του όποίου τό άπαλιο πρόσωπο έκανε φριχτούς
μορφασμούς καθώς κύτταζε την καταστροφή. Ό Άντρέ πλησί-
αζε τον έμιο α' τό και φώναζε ψυχρά στον αιδμζ'αίο

— Έ, λοιπόν, μίστερ Χολλινταύ, τού ειπε, είδες τον πρόλογο
του δράματος πού προετοιμάζεται; Θα έπιθεθώμε εναντίον
των πειρατών πού έχουν καταφύγει σ' ένα άνόνημο κοραλλιο-
γενεσι ησακί του πορθμού του Τορρέλ... Όλες ή έλπίδες της
έπιτυχίας είνε μαζί μας. Θα γίνη μιά μάχη, μιά τρομερή
μάχη...

— Ξέρω πως είνε περιττό να έπικαλεστώ σε σένα αυτό πού έ-
μεις λέμε άνθρωπισμο... Μά καθως είσαι άνθρωπος πραχτικός,
θα υπορούσουε άν θέλης να συνεννοηθώμε.

— Λέγετε, έκανε ό Άμερικανός με τό συνηθισμένο του λακω-
νισμό.

— Άγαπάς τά χρήματα κι' ενδιαφέρεσαι για τη ζωή σου.

— Ναι.

— Μπορείς τότε να μάς δώσης χρήσιμες πληροφορίες για να
μπούμε στη νησιδα, με δυό λόγια να μάς δώσης τό κλειδί του
φρουριού αυτού. Θα σου χαρίσουε τότε τη ζωή κι' ένα σημαν-
τικό ποσό.

— Καί, άν δέν φανώ λο-
γικός;

— Θα σε κρεμάσουε
από τό κατάρτι.

— Μιλήσατε για χρή-
ματα, τζέντλεμαν;

— Καί για κρεμάλα έ-
πρόθεσε ό Άντρέ. Έχε
έπίσης ύπ' όψει σου ότι
οι φίλοι σας, έτσι ή άλ-
λιώς, είνε χαμένοι κι'
ότι δέν έχεις να φοβηθής
τίποτε άπ' αυτούς μετά
την...

— Τήν προδοσία μου..
συμπλήρωσε ψυχρά ό
Χολλινταύ.

Κι' έπειτα έπρόθεσε:
— Έστο. Θα μιλήσω
Νικητήκαμε! Άπό μένα
έξαρτάται να γλυτώσω.

— Υπάρχουν άκόμα
τορπίλλες γύσω άπ' τη
νησιδα; ρώτησε ό Άν-
τρέ.

— Ναι. Σε άκτίνα τρια-
κοσίαν μέτρων
(Άκολουθεί)

Ό Άμερικανός πειρατής Χολλινταύ